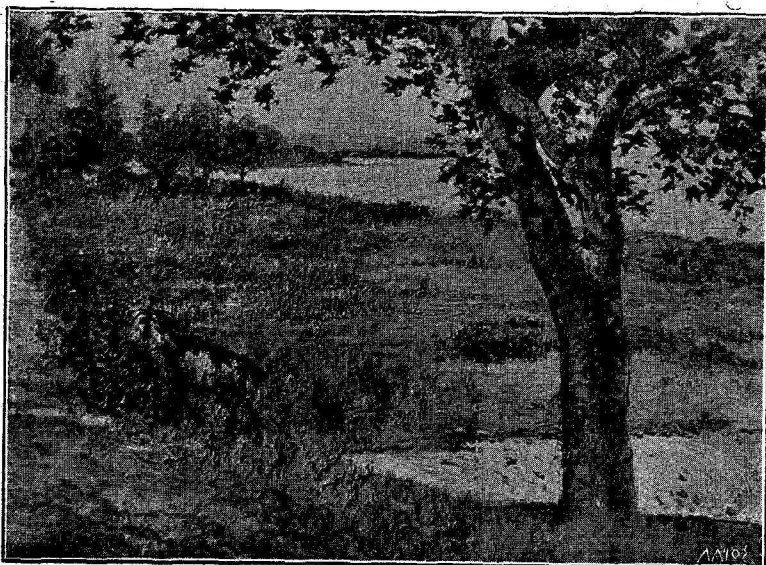

Ε. Θωμοπούλου

Έαρινόν τοπίον

Η ΕΝ ΛΙΕΓΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Μία τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων ἐν Εὐρώπῃ καλλιτεχνικῶν Ἐκθέσεων εἶνε ἡ πρὸ μικροῦ λήξασα ἐν Λιέγῃ, εἰς ἣν ἐξέθησαν πλὴν τῶν Βέλγων καὶ πολυάριθμοι ξένοι καλλιτέχναι.

Ἡ εἰλικρινεστέρα κριτικὴ ἐδημοσιεύθη εἰς σειρὰν ἱεσοῶρων ἐκτενεστάτων ἀρθρῶν ἐν τῇ φιλολογικῇ καὶ πολιτικῇ ἐφημερίδι «L' Express» ὑπὸ τοῦ κ. Charles Delchevalerie, ἧς καὶ παρέχομεν περίληψιν.

ΕΚΘΕΣΙΣ τοῦ Palais des Beaux-Arts ἡ ἀπὸ κοινοῦ διοργανωθεῖσα ὑπὸ τῶν ὁμίλων «Œuvre des artistes» καὶ «Anciens Elèves de l'Académie» εἶνε ἐλκυστικὴ καὶ διδακτικὴ. Πειρώμαι νὰ ἐκφέρω τὸ ἀπ' αὐτῆς ἀπορρέον δι-

δαγμα, ὅπερ γνωρίζει εἰς τοὺς νέους καλλιτέχνας μας τὴν ἐπαγωγὸν ποικιλίαν τῶν ἀντιλήψεων τῆς τέχνης, αἵτινες διανοίγονται ἐκτὸς τῶν Βελγικῶν ὁρίων.

Ἐν τῇ Διακοσμητικῇ ὥρατῃ σύνθεσις κοσμεῖ τὸ βάθος τῆς στοᾶς τῆς εἰσόδου : Ἡ Βάρκα τοῦ Ἰδανικοῦ» πίναξ τοῦ κ. Montard, ἔργον φωτεινῶν καὶ ἁρμονικῶν χρωμάτων, ἐν ᾧ τὰ πρόσωπα εἰς στάσεις φλωρεντιανῆς χάριτος ἐξελίσφονται ἐπὶ ἀβελούς καὶ εὐφροσύνου τοποθεσίας, ἐν ᾧ αἱ κινήσεις τῶν συμβολικῶν ἡρώων καὶ αἱ γραμμαὶ τοῦ μυθολογικοῦ διακόσμου συναρμύζονται εἰς ρυθμοὺς ἐκφραστικωτάτους. Παρὰ τῷ ἀρχαιοπρεπεῖ τούτῳ πίνακι, δι' οὗ ἐν τῇ ἀνθήσει τῆς νέας Βελγικῆς Σχολῆς τῆς διακοσμητικῆς ζωγραφικῆς μαρτυρεῖται ἡ πρω-

τότυπος δεξιότητι τοῦ καλλιτέχνου, ὁ κ. Montard ἐκθέτει πολλὰς ἐλκυστικὰς σπουδὰς τοῦ.

Ὁ Βέλγος Emile Fabry ἐκθέτει μεγαλοπρεπῆ σύνθεσιν «L' Expansion». Ἡ ἀλληγορία τῆς συνθέσεως ταύτης εἶνε σαφὴς καὶ δραματικὴ. Μία ἐντονος κίνησις ἐντέχνως διατεταγμένη χαρακτηρίζει τὸν πίνακα, ὃν ἀναδεικνύει γλυκύς χρωματισμὸς ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τοὺς χρυσοῦντας τόνους θυελλώδους δύσεως. Χάρις εἰς τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα : Montard καὶ Fabry ἡ ἀναγέννησις τῆς διακοσμητικῆς τέχνης παρουσιάζει ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς Λιέγης κᾶτι τέλειον. Ἄλλοι διακρινόμενοι ζωγράφοι εἶνε ὁ κ. Cianberlani ἐκθέτων σκηνὴν βουκολικὴν κατὰ τὴν τεχνοτροπίαν τοῦ Puvis de Chavannes : «Τιμῶμεν τὴν Γῆν». Ἐνδιαφέρον θέμα ἐπίσης ἐν ἁρμονικὸν γυμνὸν καὶ μία σπουδὴ τοπίου με γραμμὰς ἡρέμους τοῦ ἰδίου. Εἰς τοὺς «Νικητὰς» τοῦ κ. Langaskens τὸ χρῶμα εἶνε ἐλαττωματικόν, ἐνῶ ἡ σύνθεσις εἶνε μεγαλοπρεπῆς εἰς γραμμὰς : Εἰς ἐν θερμότατον φῶς ἀνοίχονται θάιναι, ὀδηγοῦσαι φαίνους διὰ ἡνίων καὶ ἥρωας κομίζοντας τρόπαια. Ἀλλὰ τὸ σύνολόν των εἶνε συγκεχυμένον πως καὶ ὁ συμβολισμὸς τοῦ διακόσμου, ὅστις τὰς περιβάλλει, στερεῖται ἐν ταῖς λεπτομερείαις ὀρισμένης ἐννοίας. Καὶ ἐν τῷ τριπτύχῳ του : «Ἡ λατρεία» ὁ τεχνίτης φαίνεται μᾶλλον ἀπασχολημένος εἰς τὴν δημιουργίαν νεανικῶν μορφῶν, λεπτῆς χάριτος ἐν τοπείῳ ἐαρινῆς πρωΐας ἢ εἰς τὴν ἐρμηνείαν μιᾶς ιδέας. Οἱ πίνακες τοῦ ἐνδιαφέρουσι διὰ τὰς ἐπαγωγοὺς παραστάσεις καὶ τὸ χάριεν ὕψος. Ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ κ. Langaskens δέλεπει τις ἐν εἶδος Ἁγίου Γεωργίου ἐφίππου κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀπεικόνισιν τοῦ Gustave Moréau.

Ὁ «Φάρος» τοῦ κ. Van Holder εἶνε ἔργον ἀλληγορικὸν ἐντεχνον, ἐν ᾧ ἀνευρίσκει τις πλαστικότητα, ἀλλ' ἐν τῷ συνόλῳ εἶνε ἀπρόσωπον,

Ὁ κ. *Camile Lambert*, καλλιτέχνης πρωτότυπος, ἀλλ' ἀνώμαλος, ἐκθέτει «Σχέδιον διακοσμητικῆς» πλούσιον εἰς φαντασίαν, κίνησιν καὶ χρωματισμὸν εἰς μίαν σκηνὴν δυστυχῶς ὀλίγον διεσπασμένην. «Ἡ Ἰκεσία» τοῦ ἰδίου εἶνε ἐπίσης ἀπόπειρα ἀνεπιτυχῆς.

Ὁ κ. *Aug. Levéque* ὑπενθυμίζων, κατὰ τοὺς κλασικοὺς, τὴν συμβολικὴν μυθολογίαν τῶν ποταμῶν, εἰκονίζει μαγικὰς νύμφας ἐπὶ τοπειῶν ὑψυχρῶν. Ἐν ταῖς μορφαῖς ὑπάρχει πλειοτέρα δεξιότης παρὰ ἀλήθεια καὶ κ' αἰσθησιὰ. Ὁ συμβολισμὸς τῶν λοιπῶν ἔργων τοῦ ἐξαγοράζεται διὰ τῆς πολυτελείας τοῦ ἔργου τοῦ «Ὁ Πλοῦτος».

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐξοχὸν ιδέαν, ἥτις ἐνέπνευσε τὸ ἔργον τοῦ κ. *Vilain* : «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» ἡ ἀποψὶς τῆς συνθέσεως εἶνε ἀλαμπῆς καὶ δὲν ἐμποεῖ ἐντύπωσιν οὔτε διὰ τῆς τελειότητος τῆς ἐκτελέσεως οὔτε διὰ τῆς βαθύτητος τοῦ αἰσθηματος.

Ὁ Ὀμιλὸς *Scalden* τῆς Ἀμβέρσῃς ἐκθέτει τρεῖς πίνακας διακοσμητικοὺς : ἔγα τοῦ κ. *Elieol* καλῶς διεσκευασμένον, εὐχαρίστων φθινωπορινῶν χρωμάτων ἕτερον τοῦ κ. *Delrue* «Ἀντίζηλοι τοῦ Ἰδανικοῦ» ἀρκοῦντως ἐπιδεικτικὸν καὶ ψυχρὸν καὶ μίαν ἐντύπωσιν τῶν Ἀπόκρεων ζωντανωτέραν καὶ μᾶλλον πρωτότυπον τοῦ κ. *Dom*, ἐκθέτοντος σπουδῆν, ὑπενθυμίζουσαν τὴν τέχνην τοῦ *Carrière* καὶ τοῦ *Rodin*. Εἰς τὰ πολλὰ

ἔργα τοῦ κ. *Gisbert Combaz*, εἰς τὴν ζωοφόρον, τοὺς χωρικοὺς πίνακας, τὰ τοπεῖα, τὰς γραμμικὰς συνθέσεις τοῦ διαβλέπει τις τολμηρὸν ρυθμὸν καὶ ἐπιτυχῆ, ἐμπεποτισμένον κάποτε ἱαπωνισμοῦ ὡς «Ὁ φράγγος», «Τὸ Κύμα» κτλ. Ἐκ τῶν *estampes* τοῦ ἰδίου ἡ εἰδικώτερον εἰκονογραφικὴ εἶνε μία περιπαθὴς νυκτερινὴ σκηνή : «Ἡ Νύξ». Εἰς τὰ ἔργα τοῦ *R. Wylsman* εὐχαρίστως θαυμάζει τις τὰ διακοσμητικὰ διαζώματα, σαφῆ καὶ ζωντανά, ἐν οἷς ἐσκιαγράφησε χαρακτηριστικὰς ἀπόψεις τῆς Φλάνδριας. Ἐκθέτει ἐπίσης ἔργα ἐγγράφατα διὰ στίξεως εἰς ὑποκυάνους τόνους ὀλίγον τραχεῖς, μιᾶς συνθέσεως ὑπενθυμίζουσας τὸν *Puvlis de Chavannes* καὶ ἥτις ἠδύνατο νὰ εἶνε ἐκφραστικώτερα : «Νύμφαι θρηνοῦσαι τὸν θάνατον τοῦ Ἀδωνιδος». Καλαισθησιὰ καὶ κάποιον αἰσθημα τοπειογραφικὸν μετὰ χρωματισμοῦ λεπτοῦ διακρίνουσι τὰς διακοσμητικὰς τῶν τοίχων σκιαγραφίας τοῦ κ. *Ivan Cerf*. Κίνησις ἐν τῇ καλῇ ἀκαδημαϊκῇ σπουδῇ τοῦ κ. *Alf Cahen* : «Ὁ Ὁρφεὺς ἐν τῷ Ἀδρῇ». Σημειοῦμεν ἐπίσης ἓνα μέγαλοπρεπὲς καὶ διαυγὲς πινάκα τοῦ κ. *Emile Berchmans*.

★

Ἐν τῇ Γραφικῇ ὁ κ. *Arthur Craco* ἐκθέτει ἀρχαϊκὰς ἐμπνεύσεις, ἐν αἷς δι' εὐγενῶν καὶ λεπτο-

Η ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἡ ἐπιτυχία τῆς «Ἡλέκτρας» διδαχθείσης πρό τινος ἐν τῷ Ἀρσακείῳ ὑπὸ τῶν ἐσωτερικῶν μαθητριῶν αὐτοῦ, ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ὑποδοθεῖσαν τὸ πρόσωπον τῆς πρωταγωνιστρίας μαθήτριαν Χαρίκλειαν Καραγιάννη, ἥτις καὶ πέρυσιν ὡς «Ἀντιγόνη» καὶ ἐφέτος ὡς «Ἡλέκτρα» ἐπέδειξε χαρίσματα ἐπιτυχοῦς ὑπακρίσεως. Μετὰ πάθους δραματικοῦ διηρημνέυσεν τὸ μέρος τῆς, παθαινομένη ἡ ἰδία καὶ θὰ ἦτο πληρεστέρα ἢ ἐπιτυχία ἐὰν πρὸς τοῦτο συνεβάλλοντο καὶ τινες ὅροι δραματικῆς τέχνης. Ἡ τελεία γυνὼς τῆς ἀρχαίας ἡμῶν γλώσσης τὴν ὑπεδοήθησεν, ὥστε ἀπροσκόπτως ν' ἀποδώσῃ τὸν δύσκολον καὶ ἀρρενωπὸν τῆς ἀρχαίας ἡρωίδος χαρακτῆρα. Ἡ ἀπαγγελία ἦτο

δι' αὐτὴν ἀπλῶς ὄργανον, ἡ ἠθοποιία τὸ πᾶν.

Ἡ δεσποινὶς Καραγιάννη ἐπεράτωσεν τὰς ἐν τῷ Ἀρσακείῳ σπουδὰς τῆς, ἀναδειχθεῖσα ἀρίστοιχος. Κατάγεται ἐξ Ἀδριανουπόλεως, διακρινομένη δὲ ἐπὶ εὐρεῖα ἀντιλήψει οὐδεμίᾳ ἀμφιβολία ὅτι θέλει διακριθῇ εἰς τὸ στάδιον τῶν γραμμάτων, πρὸς ὃ ἐμφυτον αἰσθάνεται κλίσιν. Ἡ δεσποινὶς Καραγιάννη εἶναι ἡ ἐκ μέρους τοῦ Ἀρσακείου γλαφυρώτατα προσφωνήσασα τὸν καθηγητὴν κ. Μιστριώτην ἐπὶ τῷ ἰωδιλαίῳ του καὶ ἡ βραβευθεῖσα εἰς τὸν πρὸς συγγραφὴν πανηγυρικοῦ τῆς ΚΕ' Μαρτίου διαγωνισμὸν.

λόγων γραμμών, διὰ τὰ ἐρμηνεύει σκηνὰς μυθολογικοπαθοῦς ἐκστάσεως, ἀνεῦρε τὴν τεχνικὴν δυσκαμψίαν καὶ τὴν εὐσέβειαν. «Τὰ Χριστοῦ γεννά» του καὶ τὰ «Δεκαπέντε Μυστήρια» του ὑπενθυμίζουσι τὴν καρτερικὴν εὐλάβειαν τοῦ Μεσαιῶνος.

Ὁ κ. *Ang. Donnay* ἐκθέτει ἀριθμὸν προχα-
ραγμάτων, χάριτος τόσον ἀδόλου καὶ αἰσθημα-
τος τόσον ἁβροῦ, δι' ὧν ἐκόσμησε βιβλία καὶ
ἐπιθεωρήσεις καὶ ἅτινα μετὰ χάριτος εἰκονι-
ζοῦσι τὴν σύννου καὶ μειδιῶσαν προσωπι-
κότητα τοῦ καλλιτέχνου τούτου, τοῦ τόσῳ βα-
θέως πρωτοτύπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Βελγικὴ
Μοῦσα ἐπεφύλαξε νὰ ἐμπιστευθῇ τὰ πολυτιμώτε-
ρα μυστικά της. Ὁ νοσταλγὸς καὶ γλυκὺς ποιη-
τὴς τῶν «Ἐγκωμίων τῆς ζωῆς» κ. *Max Elskamp*
ἐκθέτει Εἰκονογραφίαν θελκτικῆς ἀφελείας.

Τὰ χαριτωμένα *ex libris* τοῦ κ. *Gust. Max Sie-*

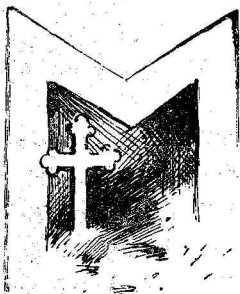
vens ἐκπροσωποῦσι σχεδὸν μόνον αὐτὰ τὸ θελ-
κτικὸν αὐτοῦ εἶδος τῆς διακοσμητικῆς τῶν βι-
βλίων. Ὁ αὐτὸς καλλιτέχνης ἀπέστειλε σειρὰν
ἐκμαγείων, ἐν οἷς ἀπετύπωσεν ἐντονωτάτας
συνθέσεις εἰδώλων καλλιτεχνῶν καὶ συγγραφέων.

Ὁ κ. *Fernand Khnopff* ἐκθέτει μερικὰ ἐξώφυλα
βιβλιοδετικῆς καὶ συμβολικῆς εἰκονογραφίας,
ἐν οἷς ἀνευρίσκει τις ὅλην τὴν ψυχρὰν ἀγνότη-
τα τῆς ἀγερώχου καὶ σιωπηλῆς τέχνης του. Ἐκ
τῶν ἔργων τοῦ κ. *Ed. Tytgat* ἐξέχει «Χριστὸς»,
ὃν εἰργάσθη κατὰ τὴν ἄκαμπτον τεχνοπροίαν
τῶν πρώτων Βέλγων ζωγράφων. Ἐν τῷ διαμερί-
σματι τοῦ ἐξ Ἀμβέρσης Ὁμίλου τοῦ *Scalden*
θανυμάζει τις ἐπίσης τὰς χαλκογραφίας τοῦ κ.
Van Offel, τὰ *caux-fortes* τοῦ κ. *Van der Loo*,
ἐγγεγλυμμένα ἰσχυρῶς, τέχνης ἀσφαλοῦς καὶ φαν-
τασίας πλουσίας.

[Ἔπεται τὸ τέλος.]

JEF LAMBEAUX

Εἶτα τὸν Mignon, τὸν De
Vigne, τὸν Dilleus, καὶ τὸν
Mennier ἢ Φλαμανδικὴ
Σχολὴ ἀπόλλυσι μίαν ἀ-
κόμη δόξαν τῆς, τὸν γλύ-
πτῃν *Jef Lambaux*. Ἰσχυρὸς
καὶ καχεκτικὸς κατὰ τὴν
παιδικὴν του ἡλικίαν μό-
λις κατῴρθησε νὰ μάθῃ

ὀλίγην ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν. Ἀκαταπαύστως
ὁμῶς ἐξωγράφει καὶ ὁ πατήρ του ἀπελπισθεὶς
διὰ τὴν ἐν τοῖς γράμμασι πρὸδον του ἀπεφάσισε
νὰ τὸν παρουσιάσῃ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Ἀμ-
βέρσης. Ἀλλ' ὁ διευθύνων αὐτὴν *De Keyser* ἤρνετο
νὰ δεχθῇ τὸν δεκαετὴ μόλις *Jef* ὡς ἀκατάλλη-
λον διὰ τὴν κλασικὴν τοῦ ἰδρυμάτος διδασκαλίαν.
Αἱ παρακλήσεις τοῦ πατρὸς ἐπείσαν τέλος τὸν
διευθύνοντα καὶ μετὰ διετίαν ὁ μικρὸς ὑπεβάλλετο
εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ προπλάσματος. Μετὰ
τριετὴ παρὰ τινι γλύπτῃ ἐργασίαν ἐπέδωκε εἰς
τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ ξύλου καὶ τοῦ λίθου δεκα-
πενταετῆς εἰσηλθὲν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ *Jean*
Geefs, ἐν ᾧ εἰργάσθη καὶ τὸ πρῶτον ἔργον του
«Ὁ Πόλεμος». Εἰκοσιδιετῆς ἔλαβε τὴν παραγ-
γελίαν τοῦ μνημείου *Jordaens*, ὅπερ ἐστήθη ἐν
Ruise καὶ μετ' ὀλίγον μετέσχε τοῦ διαγωνισμοῦ
τῆς Ρώμης. Τὸ θέμα ἦτο «Ὁ Θάνατος τοῦ Ἰου-
λίου Καίσαρος». Ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης ἠγνόει καὶ
τὸ ὄνομα ἀκόμη τοῦ ἀνδρός! Καὶ ἀπέτυχεν. Νέον
ἔργον του ὁ «Κύκλος παιδῶν» ἐπίσφρει ἐπ'
αὐτοῦ τὴν προσοχὴν ἡ ἑλλειψὶς ὁμῶς παραγγελίων
τὸν ἀναγκάζει ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐπιστρέψῃ πλῆσιν
τῶν φίλων του ἐν Παρισίοις. Τὰ ἔτη ἐκεῖνα τῷ διή-
νοισαν εὐρύτερον ὁρίζοντα ἄλλ' ἐπένετο. Τῷ 1880 ὁ
Maurice Caston, ἐργαζόμενος τότε τὸ *Panopticum*

τῆς πλατείας *Monnaie*, τῷ παρήγγειλε μορφὰς ἐκ
κηροῦ διὰ τὸ μουσεῖόν του. Ἐκέρδιζεν ἡμερησίως
20 φράγκα. Ἀληθινὴ δι' αὐτὸν τύχη! Μετὰ ταῦτα
ἐγκατέστη ἐν Ἀμβέρσῃ, ἐνθα ἀπεπεράτωσε τὸ
πλήρες ζῶης σύμπλεγμα του «Φίλημα», ὅπερ ἔτυχεν
ἐν Βρυξέλλαις τοῦ χρυσοῦ μεταλλίου καὶ τὸ ὁποῖον
ἡγοράσθη ὑπὸ τοῦ μουσείου τῆς Ἀμβέρσης. Τὸ
1882 ἐπέτυχεν νὰ σταλῇ ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ τῆς
γενετήρας του ὡς ὑπότροφος εἰς Ἰταλίαν. Δια-
τρίβων ἐν Φλωρεντίᾳ ἐμελέετα ἀδιακόπως τὰ ἔργα
τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγελίου ὡς καὶ ἐν Ρώμῃ, ἐνθα ἐφι-
λοτέγησε τὴν θαυμασίαν «Βακχίδαν» τῆς Κρήνης
τοῦ *Brabo*, μνημείου ἀνεγερθέντος ἐν Ἀμβέρσῃ
ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Δημαρχείου.

Ἐπανελθὼν ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του
ἐν Βρυξέλλαις, ἐγκατέστη ἐκεῖ, ἐργασθεὶς τὸ ἐξο-
χον σύμπλεγμα «Οἱ Ἀθληταί», ἀγορασθὲν ὑπὸ τοῦ
μουσείου τῆς Δρέσδης, τὴν «Μέθην» ἀνήκουσαν
εἰς τὸν βαρῶνον *Empain* τῷ 1887 ἐξέθηκεν ἐν
Γάνδῃ τὸ πρόπλασμα τοῦ ἔργου «Τὰ Ἀνθρώπινα
Πάθη» τοῦ ἀποπερατωθέντος τῷ 1894. Εἶτα εἰρ-
γασθὲν τὰ ἔργα: «Τρελλὸ τραγοῦδι» ἀγορασθὲν
ὑπὸ τῆς πόλεως τῶν Βρυξελλῶν, «Τύψεις τῆς
συνειδήσεως» κτῆμα ἥδη τοῦ μουσείου τοῦ Λου-
ξεμβούργου, «Ὁ ἐκφωλευτὴς τῶν αἰτῶν», «Φαῦ-
νος δειχθεὶς», ἔργον τυχὸν μεγάλου βραβείου ἐν
Ἀγ. Λουδοβίκῳ καὶ ἀγορασθὲν ὑπὸ τῆς πόλεως
Λιέγης, «Ἡ ἀπαγωγὴ», «Ἡ ρῆξις», «Ὁ τρελ-
λὸς χορὸς» ἀληθινὸν ἀριστουργημα τὸ μνημεῖον
τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1830 ἐν *Tiilemont*, κτλ.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὁ δῆμος τοῦ *Saint-Gilles*
τῷ ἀνήγειρε μεγαλοπρεπὲς ἐργαστήριον, ὅπερ ἤδη
θὰ μεταβληθῇ εἰς μουσεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ συγ-
κεντρωθῇ τὸ ἔργον τοῦ *Lambeaux*.

Καὶ τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι μέγιστον. Ὁ *Van Zype*
λέγει περὶ τοῦ *Lambeaux* μίαν ἀλήθειαν ὑπ' αὐ-
τῶν τῶν ἔργων τοῦ τεχνίτου ἐπικυρουμένην: ὅτι ἐν